

F S S P X

De Monstrans

“Instaurare omnia in Christo”

Nieuws uit de Hemelstraat

De Basiliek van Koekelberg

Mgr. Viganò over de Kerkcrisis

De Zalige Anna van
Sint-Bartholomeus

Schilderij van de verschijning van het H. Hart aan de H. Margaretha-Maria Alacoque, in de H. Hartzaal (parochiezaal) in de Hemelstraat. Het werk werd opgerold ontdekt 5 jaar na de aankomst van de FSSPX in de Hemelstraat.

De H. Margaretha-Maria Alacoque ontving de onderstaande beloften ten gunste van de vereerders van het Allerheiligst Hart van Jezus.

1. Ik zal hun alle genaden schenken die zij in hun levensstaat nodig hebben.
2. Ik zal aan hun huisgezinnen de vrede schenken.
3. Ik zal hen in al hun lijden troosten.
4. Ik zal hun een veilige schuilplaats zijn in het leven en vooral bij hun dood.
5. Ik zal overvloedig zegen uitstorten over al hun ondernemingen.
6. De zondaars zullen in mijn Hart de bron en een eindeloze oceaan van barmhartigheid vinden.
7. De lauwe zielen zullen vurig worden.
8. De vurige zielen zullen spoedig tot een hoge volmaaktheid komen.
9. Ik zal de woningen zegenen waar de afbeelding van mijn Hart zal geplaatst en vereerd worden.
10. Aan hen die aan het heil van de zielen werken, zal Ik de gave verlenen de meest verstokte harten te treffen.
11. De personen die deze godsvrucht verspreiden, zullen hun naam in Mijn Hart geschreven vinden en deze zal daar nooit uitgewist worden.

DE GROTE BELOFTE

12. Ik beloof u, in de overmatige barmhartigheid van Mijn Hart, dat Zijn almachtige liefde aan allen die achtereenvolgens negen eerste vrijdagen te Communie gaan, de eindgenade van de boetvaardigheid zal verlenen; zij zullen niet in Mijn ongenade sterven, noch zonder de laatste Sacramenten te ontvangen; in dat laatste ogenblik zal Mijn Hart voor hen een veilige schuilplaats zijn.

Straf, beproeving of les?

Door E.H. Louis Bochkoltz

Beste vrienden en weldoeners,

De H. Ignatius legt ons in zijn negende regel van de onderscheiding van geesten in zijn *Geestelijke Oefeningen* uit dat er vooral drie oorzaken zijn waarom wij ons in troosteloosheid bevinden.

De eerste oorzaak is een straf voor onze onverschilligheid en nalatigheid.

De tweede is een beproeving. God wil onderzoeken hoe ver wij gaan in Zijn dienst en lof, zonder rijke beloning.

De derde is een les. God wil ons ten volle laten begrijpen dat het niet in onze macht ligt grote godsvrucht te verwekken, maar dat alles een gave en genade van God onze Heer is.

Misschien kunnen we een parallel trekken tussen deze regels van geestelijke troosteloosheid en de troosteloosheid waarin de coronaviruscrisis ons stortte: eenzaamheid, professionele en economische onzekerheid, en voor ons, katholieken, de grote troosteloosheid om ons te onthouden van Heilige Mis en de hulp van de Sacramenten.

Is het coronavirus een straf? Het is niet moeilijk te zien dat het Hart van Jezus niet bemind is. Het wordt zelfs gedenigreerd. Over de hele wereld en in ons land. België is het laatste land in Europa dat zijn kerken heeft heropend. De Kerk lijdt meer dan ooit onder de huidige autoriteiten, zoals Mgr. Viganò ook de oorzaken van de Kerkcrisis hekelt.

Maar het coronavirus, als het waarschijnlijk een beetje een straf is, is ook een beproeving. Drie maanden lang werden jullie de H. Mis en de Sacramenten ontzegd. Geen catechismus. Geen Vormsels. Geen Eerste Communies. Het was onverwacht, zonder voorbereiding. We moeten er sterker uitkomen, beste gelovigen. “*Credidimus caritati*” — “We hebben in de Liefde geloofd”: gebruik dit motto van onze stichter, Aartsbisschop Lefebvre. En dan zal de beproeving van het

coronavirus in een zegen veranderd worden.

Ten slotte is covid-19 ook een beetje een les. We denken dat we de meesters van de wereld zijn, alles beheren door middel van technologie, moderniteit en geld, maar God heeft ons via een klein onzichtbaar virus eraan herinnerd hoeveel we Hem nodig hebben. We zijn afhankelijk van Hem.

Voor ons in Antwerpen zien we het als een knipoog van de Voorzienigheid dat de eerste zondag wanneer we een openbare H. Mis zullen houden, zondag 14 juni is, dit jaar de plechtigheid van het feest van het Allerheiligste Sacrament en het feest van onze priorij. We zullen onze Koning niet kunnen eren met onze jaarlijkse grandioze processie, maar we hopen nog steeds toestemming van de stad te krijgen om een ‘miniprocessie’ te doen — met alle sanitaire maatregelen — om onze God in het openbaar te aanbidden en Zijn bescherming af te smeken over onze priorij, onze families en ons land.

Ook na het coronavirus zullen we onze diensten op het internet verder verspreiden. Vele gelovigen hebben hun dankbaarheid uitgesproken voor deze spirituele steun en het is zeker een geweldig apostolaat in onze tijd. Wij bedanken ook jullie voor deze aanmoedigingen.

Blijf bidden voor onze prior E.H. Verlinden die op 16 juni zal worden geopereerd vanwege zijn hernia. Als een goede herder biedt hij zijn ziekte aan voor het welzijn van zijn schapen. In afwachting van zijn genezing zal de H. Mis in Gent op zondag om 17.00 uur plaatsvinden.

Straf, beproeving of les? Het ligt in onze macht om de troosteloosheid van het coronavirus te gebruiken en het in vreugde te veranderen. Vreugde in het geloof in de liefde van God. Laten we het deze maand juni aan het Heilig Hart vragen.

Het korte verhaal van mijn lange levensweg

Mgr. Marcel Lefebvre

Noot: Dit is het vervolg van het boek *Het korte verhaal van mijn lange levensweg*. Dit zal systematisch gepubliceerd worden in de volgende nummers van *De Monstrans*.

Ontslag als aartsbisschop van Dakar

De politieke gebeurtenissen tekenden zich na de oorlog steeds duidelijker af. In de kolonies heerste een drang naar onafhankelijkheid, die meestal vanuit de Verenigde Staten kwam, maar die ook door veel leden van de geestelijkheid werd aangemoedigd. Alle soorten onafhankelijkheid: politieke, economische en religieuze onafhankelijkheid. Vanuit religieus oogpunt betekende onafhankelijkheid dat de Europese bisschoppen eenvoudigweg vervangen werden door Afrikaanse bisschoppen.

Net zoals de andere bisschoppen merkte ik in Dakar dat we beetje bij beetje ongewenst werden, we werden een last, we moesten plaats ruimen voor Afrikanen ... Geen probleem als Rome akkoord gaat ... En het scheen eveneens de wens van Rome te zijn. Ik heb deze zin door Mgr. Costantini op de Congregatie van de Voortplanting van het Geloof horen zeggen, een zin die mij dubieus leek en die mijns inziens helemaal verkeerd was. Hij zei: *“Als u denkt dat het de Europese bisschoppen zijn die Afrika en deze missielanden echt zullen bekeren, dan vergist u zich; er moeten Afrikaanse bisschoppen zijn.”* Dat er Afrikaanse bisschoppen zijn, dat is heel goed, ik ben niet tegen Afrikaanse bisschoppen, maar ze moeten wel bekwaam zijn en over de middelen beschikken om dit apostolaat voort te zetten.

Toen heeft men de zaken willen versnellen, ik heb dat gemerkt ... in januari 1962. Aangezien ik in de voorbereidende commissie van het Concilie zat, moest ik meerdere keren per jaar naar Rome gaan. Ik heb daarvan gebruik gemaakt om een brief aan de Congregatie van de Voortplanting van het Geloof te sturen: *“Zie, als u mij door een Afrikaanse bisschop wilt vervangen, dan ben ik*

bereid mijn ontslag in te dienen en naar Europa terug te keren. Ik heb daar geen moeite mee.” En toen hebben ze gezegd: *“Welnu, we aanvaarden uw ontslag, u zult naar Europa terugkeren.”*

En tegelijkertijd heb ik ze mondeling gevraagd om zes maanden te wachten vooraleer ze me voor de een of andere functie zouden benoemen, als ze mij ergens wilden benoemen. En inderdaad, op 22 augustus 1962 zou er bij de Paters van de H. Geest een Algemeen Kapittel worden gehouden. En volgens de gesprekken die ik met mijn confraters had gevoerd, was het mogelijk — ik wenste het niet — maar het was zelfs waarschijnlijk dat ik tot Algemeen Overste verkozen zou worden. Ik was van plan, als ik echt tot overste verkozen zou worden, om mijn Engels, dat ik niet goed kon, te verbeteren, want in onze Congregatie hadden we zeer grote Engelstalige gebieden, zeer veel parochies in Amerika enz. In deze landen hadden we een enorm apostolaat. Aangezien ik geen vloeiend Engels sprak, zou wat uitstel hiervoor goed van pas komen.

“Nee, nee, nee, geen sprake van, geen sprake van. U moet bisschop in Frankrijk zijn.” Bisschop in Frankrijk ... oh, nee! Ik wist wat de Franse bisschoppen over me dachten! Op de een of andere manier waren ze bang van mij, omdat ik de zogezegde traditionele, conservatieve bisschop was, toen al, omdat ik ‘l’Office’ (‘de Organisatie’) van Jean Ousset, had gesteund.

Jean Ousset had een beweging ‘La Cité Catholique’ (‘De Katholieke Stad’) opgericht, een beweging van leken in Frankrijk. Ik bezocht vaak Solesmes en op een dag zei de prior van Solesmes tegen mij: *“Monseigneur u zou — ik was nog in Dakar — deze dappere mensen moeten steunen, ze zijn zeer moedig, zeer gelovig, ze ondernemen actie en ze doen hun best om contacten met*

de bisschoppen te onderhouden, maar de bisschoppen zijn wantrouwig en ze worden niet echt gesteund door de bisschoppen. U zou hun een dienst bewijzen als u hun een bezoek zou brengen en hun zou zeggen dat u het eens bent met hen en hen zal helpen in hun actie om 'La Cité Catholique' te herstellen."

En toen heb ik dus contact met hen opgenomen. Vervolgens hebben ze het boek *Pour qu'Il règne*, (*Opdat Hij zou heersen*) gepubliceerd — in zekere zin hun handvest —, een dik boek, een heel mooi boek, dat de moeite is om te lezen, ook nu nog. We lezen het soms in Écône, want het is een prachtig boek, een boek over het geloof in het christendom, in Onze Heer, in het sociale koningschap van Onze Heer, een prachtig boek! Ze hebben me gevraagd om een voorwoord te schrijven. Ik heb een brief gestuurd en ik heb een voorwoord geschreven. De Franse bisschoppen die tegen 'La Cité Catholique' waren, waren woedend:

– *Oh, het is weer zover! Mgr. Lefebvre bemoeit zich weer met onze zaken en schrijft een voorwoord voor 'La Cité Catholique'.*

Ik werd niet goed ontvangen. Het beste bewijs is dat Johannes XXIII absoluut wilde dat ik in een bisdom in Frankrijk benoemd werd, maar aangezien ik aartsbisschop was, zou ik een aartsbisdom toegewezen moeten krijgen. Dat zou toch normaal geweest zijn. Er was net een aartsbisdom vrij, dat van Albi. Ik had aartsbisschop van Albi kunnen zijn, het is geen geweldig groot bisdom.

Oh, maar de bisschoppen van Frankrijk hebben een voorwaarde gesteld: *"Als u Mgr. Lefebvre*

absoluut tot bisschop in Frankrijk wilt benoemen, dan vragen wij:

– *Ten eerste, dat hij geen deel uitmaakt van de Vergadering van kardinalen en aartsbisschoppen.*

Toen bestonden de huidige bisschoppenconferenties die alle bisschoppen bijeenbrengen nog niet. De Vergadering van kardinalen en aartsbisschoppen leidde op de een of andere manier de bisschoppen. Het was duidelijk dat, aangezien ik aartsbisschop was, ik normaal deel had moeten uitmaken van deze Vergadering.

– *Ten tweede, dat hij geen aartsbisdom krijgt, maar een klein bisdom.*

– *Ten derde, dat het geen precedent mag scheppen.*

Drie voorwaarden! Ik heb de brief ontvangen die de bisschoppen naar de Paus hebben gestuurd. Zo ontvangen ze hun confrater bisschop. Dat is de bisschoppelijke naastenliefde van de Franse bisschoppen. Ach! Wat mij betreft, het maakt me niet uit, het laat me totaal koud! Geen deel uitmaken van de Vergadering van kardinalen en aartsbisschoppen is niet belangrijk! En een klein bisdom, ach! Een klein bisdom is heel goed. Men schrijft de volgende zin aan de H. Franciscus van Sales toe: *"Eén enkele ziel is een groot bisdom"* ... Toen heb ik gezegd: *"Welnu, ik heb 220 000 zielen, dat is zelfs een groot bisdom."*

Toen heb ik aan Rome geantwoord: *"Ik ben bereid te aanvaarden wat u me geeft; nogmaals, ik zou het liever niet zijn, ik zou me liever niet aan een bisdom willen binden maar als u mij aan een bisdom bindt, dan is dat goed."*

Monseigneur stapt in het vliegtuig dat hem naar ... Rome brengt.

De 'Coetus Internationalis Patrum' in Rome in 1962.

De Nationale Basiliek van het H. Hart te Koekelberg

Door E.H. Louis Bochkoltz

Inleiding

‘Koekelberg’, niet de bekendste van de Brusselse gemeenten. ‘Koekelberg’, velen doet de naam ongetwijfeld denken aan de files op de kleine ring. ‘Koekelberg’, de plaats waar Raymond Goethals, charismatisch voetbaltrainer en Brusselaar van kop tot teen, begraven wilde worden; want voordat er op deze plaats een basiliek werd gebouwd, speelde men hier voetbal. Nu door Google Maps nog altijd juist aangeduid als ‘Nationale Basiliek van het Heilig Hart te Koekelberg’.

Het kolossale gebouw (141 m lang, 107 m breed en 100 m hoog) is de op vier na grootste kerk en het grootste art deco-gebouw ter wereld. Als het exterieur van de wat onbeminde kerk een lust is voor het oog, zo niet de interieurstijl, die in vrij korte tijd erg is verouderd.

Sinds het einde van de 19e eeuw en tot het midden van de 20ste eeuw is de Basiliek van Koekelberg voor het volk een symbool van het Katholieke geloof. De mogelijk ietwat negatieve beoordeling die de basiliek in de huidige tijd krijgt, komt ongetwijfeld een beetje omdat we op esthetisch vlak het vernieuwend ontwerp van 1920 niet meer kunnen situeren in zijn artistieke context. Maar het kan ook zijn omdat de verering van het Heilig Hart of het concept ‘vaderland’ vandaag de dag niet meer dezelfde betekenis hebben.

En toch is het dé Nationale Basiliek van het Heilig Hart!

Het idee van koning Leopold II: een nationaal monument

Ter gelegenheid van de vijftigste verjaardag van de Belgische onafhankelijkheid speelde Koning Leopold II in 1880 met het idee om aan het einde

van een lange laan, in het kader van de aanleg van het Elisabethpark, op het plateau van Koekelberg een nationaal pantheon op te richten naar het voorbeeld van Parijs. De koning was namelijk onder indruk van de Basilique du Sacré-Coeur (Montmartre), die hij in 1902 had bezocht, en opteerde daarom voor een kerkelijk gebouw.

E. Carton de Wiart schrijft in zijn boek *Leopold II, Souvernirs des dernières années (1901-1914)*: “Er is de Justitieberg, daar is een plek in Koekelberg, de berg van de Goede God, en hier de Kunstberg.”

Onder druk van enerzijds de koning en anderzijds pater Delouche diende kardinaal Petrus Lambertus Goossens een officiële aanvraag in bij het Vaticaan. Op 20 maart 1903 keurde Paus Leo XIII dit project goed, dat de volksdevotie voor het H. Hart zou bevorderen.

Eerste ontwerp: een monumentale neogotische kerk

Leuvenaar Pierre Langerock (1859-1923) werd aangenomen als architect, een autoriteit inzake neogotiek. Deze kerkelijke bouwstijl drukte in de ogen van die tijd de hoogste trede van ontwikkeling uit, de laatste samenvatting van de laatmiddeleeuwse architectuur. Zijn ontwerp (1905) was schitterend, het grootste meesterwerk van de neogotiek. Doch de financiering ervan was een doorn in ieders oog.

Om regelmatige geldinzamelingen te kunnen houden was het noodzakelijk om er een bedevaartsoord te creëren. Kardinaal Goossens verzocht aldus de Oblaten zich als gemeenschap te Koekelberg te vestigen, zodat zij van hieruit uitstraling konden geven aan de devotie tot het H. Hart.

Apostolicam Benedictionem ex animis
inque omnibus dilectis feliciter benefactoribus
erigenda Basilica S. Cordis Jesu dicatae
Ex aed'ibus Vaticani die 11 Junii 1905
Pius PP. X

“Van harte verlenen wij de apostolische zegen aan onze geliefde zoen, weldoeners van de basiliek, welke ter ere van het Heilig Hart gaat gebouwd worden.” Uit het paleis van het Vaticaan, 11 juni 1905 Pius PP. X

Naar aanleiding van de 75ste verjaardag van de Belgische onafhankelijkheid legde de koning op 12 oktober 1905 de eerste steen, die door kardinaal Goossens was gewijd. Bij gelegenheid van deze plechtigheid zond de H. Paus Pius X zijn zegening voor het initiatief en gaf hij aan de Basiliek een prachtige kelk ten geschenke.

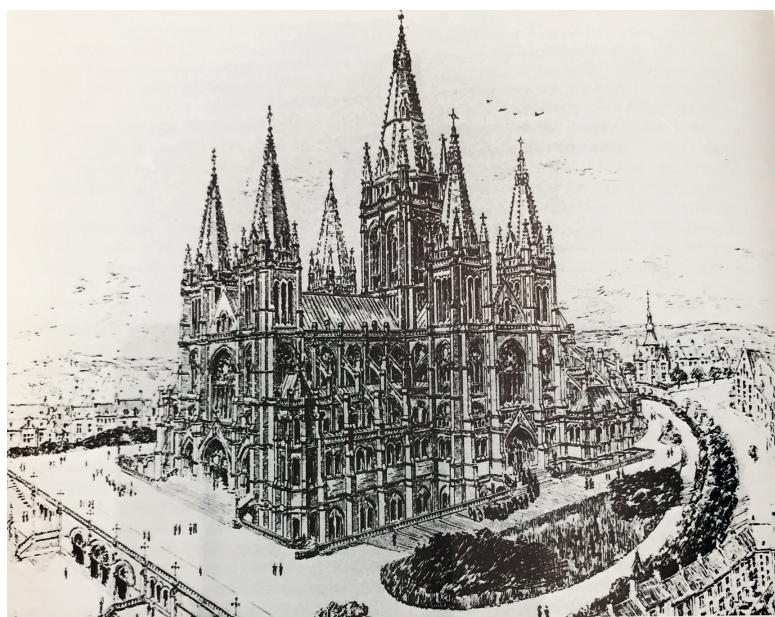
De plannen van Langerock werden in 1908 goedgekeurd door de koning en begin 1909 startte de aannemer met de funderingswerken. Hij voorzag een grootse gotische kathedraal met zeven torens: zes ervan met een hoogte van 100 meter en de zevende zou een hoogte bereiken van 146 meter. Maar in december van dat jaar stierf Leopold II; de werkactiviteiten van het comité vielen stil. Aan de vooravond van de Eerste Wereldoorlog was enkel de fundering van het koor afgewerkt; voetballen op het plateau van Koekelberg ging daarom nog even rustig door.

In de tussentijd spaarden Pater Delouche en de Oblaten geen moeite om de cultus van het H. Hart te verspreiden over gans het land. Maandelijks verschenen *Het tijdschrift van de Nationale Basiliek van het H. Hart van Jezus en Cor Jesu*. Er werd een nationale broederschap van het H. Hart ingesteld en Paus Pius X verleende aflaten.

Kardinaal Mercier: de Basiliek wordt een nationale dankbetuiging aan het H. Hart

Reeds in 1906 was monseigneur Mercier kardinaal Goossens opgevolgd als aartsbisschop. Deze neothomist en stichter van het Hoger Instituut voor Filosofie te Leuven was ondanks zijn mystieke verering van het H. Hart terughoudend ten overstaan van het project; zijn actie beperkte zich tot de organisatie van de jaarlijkse nationale geldinzameling voor het bouwen van de Basiliek. Stilaan zou hij echter de leiding van het bouwwerk overnemen.

Alhoewel de Eerste Wereldoorlog uiteraard de

Geheel ontwerp van de neogotische basiliek van Langrock (1905).

werken zou stilleggen, zou de kardinaal als vurige verzetsfiguur vanaf de Duitse inval het voortouw nemen om het patriottisme en meteen ook het geloof aan te wakkeren. Een nationale basiliek was hiervoor een uitstekend instrument. Zijn beroemde herderlijke brief van Kerstmis 1914 (*Patriottisme en volharding*) is dan ook vermeldenswaard: “In het begin van deze crisis zei ik u dat op de dag van de bevrijding van ons grondgebied wij aan het H. Hart en onze Heilige Maagd een publiek bewijs van onze dankbaarheid zouden kunnen geven. Sedert deze datum heb ik mijn confraters van het episcopaat kunnen raadplegen en in gemeenschappelijk akkoord met hen vraag ik u, van zodra wij kunnen, een nieuwe moeite te doen om de bouw van de Nationale Basiliek, waarvan België beloofd had die aan het H. Hart te wijden, te bespoedigen. Zodra de zon van de vrede over ons land zal schijnen, zullen we opnieuw een huis geven aan hen die er geen meer hebben, zullen we onze kerken en onze bibliotheken heropbouwen en hopen wij ook deze bouwwerkzaamheden te bekronen met de oprichting van de Nationale Basiliek van het H. Hart op de heuvelvlakte van de hoofdstad van het vrije en Katholieke België.”

Onvergetelijk was de plechtigheid die kardinaal Mercier op 29 juni 1919 op het plateau van Koekelberg organiseerde en waar hij in tegenwoordigheid van koning Albert het volk toesprak dat er toegestroomd was. Hij hernieuwde de wens om een basiliek te bouwen ter ere van het H. Hart, als herdenkingsteken voor de gesneuvelden en als dans voor de overwinning.

29 Juni 1919

OP DE FEESTDAG DER HH. APOSTELEN PETRUS EN PAULUS

Bemінде broeders

“Gloria in excelsis Deo et in terra pax hominibus bonae voluntatis: Eer aan God in de hoge en op aarde vrede aan de mensen van goede wil.” Dit woord van dankzegging en zegen, gezongen door de Engelen in Bethlehem bij de komst van de Zoon van God in onze mensheid; herhaald op elk moment van ons bestaan, ergens in de wereld, door de priester en door de gelovigen die, samen met hem, het eucharistisch Offer opdragen; dit woord herhaalt België met alle kracht van haar ziel op dit plechtige uur van haar bevrijding. België, dat bent U, Uwe Majesteit, de trotse bewaker van onze rechten, ontembare worstelaar, Overwinnaar aan de IJzer. Dat bent u, Madame, de onverschrokken Gezellin met koninklijke moed. Dat bent u, onze soldaten, onze helden, onze redders. Dat bent u, magistraten, trouw aan onze wetten en aan onze gemeentelijke franchises. Dat bent u, mijn vereerde confraters van het episcopaat, verenigd met de waardige vertegenwoordiger van onze geliefde paus Benedictus XV. Dat bent u, priesters, religieuzen, gelovigen, die uit de gemartelde parochies van Luik, Namen en Luxemburg zijn gekomen, zoals die uit de verwoeste regio's van Veurne en Nieuwpoort, Ieper en Diksmuide. België, dat zijn jullie allemaal, afwezige landgenoten, die bij ons in dit uur zijn, wanneer de triomfantelijke klanken van de klokken van al onze parochies onze gemeenschappelijke vreugde bezingen. Ik aanvaard met onuitsprekelijk geluk de missie om voor het Heilig Hart van Jezus uw geloof, uw dankbaarheid, uw liefde te brengen.

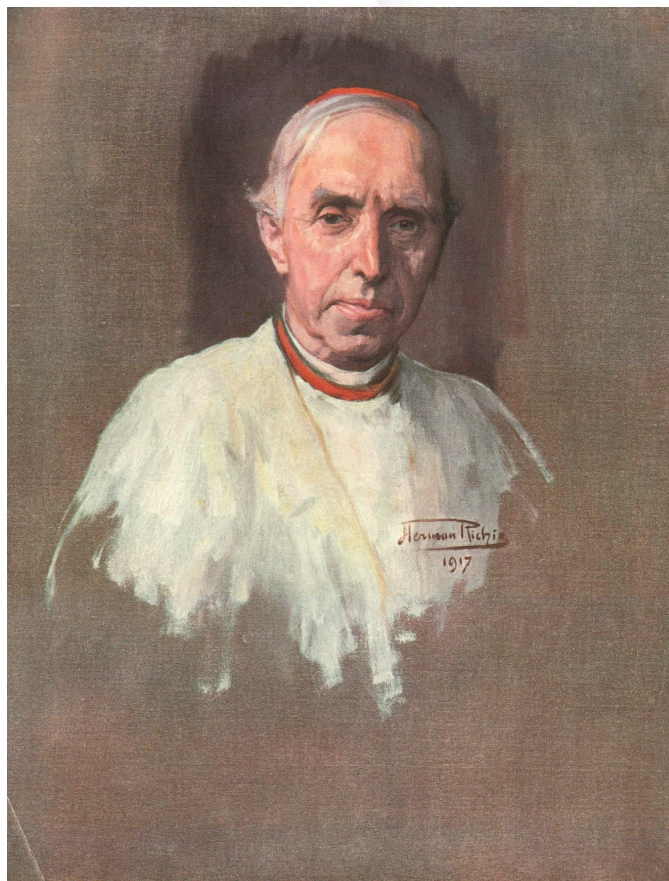
In de naam van jullie allemaal zal ik in onze twee nationale talen de akte van onze dankbaarheid aan het Heilig Hart van Jezus uitspreken.

De onderdrukker is neergeveld; de verliezer is ten slotte bekend. Gisteren, zaterdag 28 juni om kwart over drie tekende hij de openbare erkenning van zijn nederlaag.

De goddelijke Voorzienigheid wilde dat de historische datum van onze nationale plechtigheid van dankbetuiging op de dag na de ondertekening van de wereldvrede zou zijn.

België was de eerste in de beproeving; de wereld verkondigt dit het eerst in een erbetoon; het betaamt dat België de eerste is die God dankt.

A. J. J. (and) Meier, Rech. de Mol.

Akte van toewijding aan het Allerheiligste Hart van Jezus

Mijn goddelijke Jezus. Ik aanbid uw Heilig Hart; ik aanbid en omhels de liefde die er in brandt.

Vooraleer ik bestond, van alle eeuwigheid, hebt Gij mij bemind.

Mijn schepping, het vormen van mijn ziel naar uw beeld en gelijkenis was een liefdedaad.

De providentiële Wijsheid die door de eeuwen heen de komst van Christus heeft voorbereid, was een onafgebroken reeks liefdeblijken.

De vereniging van uw Persoon met onze menselijkheid in de schoot van de H. Maagd Maria, uw Moeder; het getuigenis van de glorie van uw Vader tijdens uw sterfelijk leven voor ons afgelegd; het geven van Uzelf als eucharistische spijs en drank aan eenieder van ons; het vergieten van uw Bloed tot de laatste druppel om ons te verlossen; de voortdurende voorspraak door uw wonden bij de goddelijke Rechtvaardigheid en de immer hernieuwde opdracht van uw heilig Sacrificie op onze altaren; het inwonen door U van de heilige Drievuldigheid in ons, en ons deelachtig worden door U aan het wezenlijk leven waarin de Vader en de Zoon zich omhelzen in de eenheid van de H. Geest, dat zijn de luister- en glorievolle liefdedaden op de pelgrimstocht voor ons ondernomen, o mijn beminnelijke Jezus, om ons uw Vader te schenken om ons eeuwig met Hem te verenigen.

O God, onze Vader geworden, wat had Gij nog voor ons kunnen doen dat Ge niet gedaan hebt? Hoe is het mogelijk dat wij, wetende wie Gij zijt en geloof hechtende aan zovele liefdebewijzen, U zo weinig bemind hebben?

O ja, goddelijke Jezus, wij hebben U te weinig bemind!

Na al wat Gij ervoor gedaan hebt, heeft België U niet genoeg bemind!

Het was te zeer belust op stoffelijk welvaren!

Het heeft te veel willen genieten!

Het erkent dat het de eerbied voor de zedigheid en de matigheid uit het oog verloren heeft; dat het de heiligste huwelijksplichten geschonden, de christelijke opvoeding der kinderen verwaarloosd, de dag des Heren ontheilgd en de rechten van God en Christus over de maatschappij miskend heeft.

Gij hebt België gekastijd, Heer, en tot op heden komt het bij monde van zijn bisschoppen de hulde van de psalmist herhalen; "Gij zijt rechtvaardig en uw oordeel is onlaakbaar"; "Justus es, Domine, et rectum judicium tuum."

Vijf jaar lang heeft het zijn beproevingen gedragen en het hoofd gebogen onder de vaderhand die het maar trof om het te genezen.

Wanneer Zijn leed ten hoogste gestegen was, zelfs

dan heeft het nooit getwijfeld aan uw barmhartigheid.

Omdat het in U geloofde en op U vertrouwde, hebt Gij België gered.

Zijn verdrukker ligt verslagen.

De Heilige zaak waaraan het zijn rijkdom, het bloed van zijn zonen en de tranen van hun moeders heeft opgeofferd, zegepraalt.

Het roemt erop het eerste werktuig der Voorzienigheid te zijn geweest, bestemd om tegenover het nieuwheidens geweld van de macht, het recht en de christelijke beschaving te doen zegeprelen.

H. Hart van Jezus, in naam van onze Koning, Albert de Overwinnaar, en van het Koninklijk Huis, in naam van het Belgisch Vaderland en zijn openbare besturen, in naam van zijn Vlaamse en Waalse bevolking, die door haar eeuwenoude gewoonten, door haar gezamenlijk strijden en lijden zo nauw verbonden stond tegenover de gemeenschappelijke vijand; in naam van zijn soldaten, de redders van zijn vrijheid, in naam van zijn burgers zo geduldig en fier onder de verdrukking, in naam van zijn kloosterlingen, zijn priesters en bisschoppen danken wij U, loven wij U en juichen wij U toe: "Te, Deum, laudamus; te, Dominum, confitemur."

Voltooi uw werk, smeken wij U.

Weldra, durven wij verhoppen, zal een prachtgebouw deze hoogte beheersen; het zal aan onze landgenoten, aan de wereld verkondigen en aan de komende geslachten herhalen dat de 29ste juni 1919 op de feestdag der HH. Apostelen Petrus en Paulus, België zich als levende Basiliek aan het H. Hart van Jezus heeft toegewijd.

Onze zielen zullen als de onbevleete, heerlijke en eeuwige stenen zijn van deze heilige tempel.

De liefde zal ze aaneensluiten.

De God-menselijke liefde van Christus zal stromen van goddelijke liefde uitstorten in dit bovennatuurlijk heiligdom.

Het zal door zijn geloof, zijn hoop, zijn liefde en zijn Apostolaat oprijzen tot voor Gods troon.

Heilig Hart van Jezus, uw uiterste wens, eer Gij deze wereld verliet, lag besloten in de liefdekreet: "Ut sint unum"; Dat zij één wezen, de enen gehecht aan de anderen, allen in Christus verenigd.

Eenieder van ons herhaalt op dit ogenblik die wens van uw H. Hart.

H. Hart van Jezus, maak dat België één zij!

H. Hart van Jezus, maak dat uw Kerk één weze!

H. Hart van Jezus, maak dat wij voor immer in de eenheid van de H. Drievuldigheid verenigd wezen. Amen.

De plechtigheid der overbrenging van de relikven van St.-Albertus van Leuven (1951).

Een nieuw ontwerp: een Art-Deco basiliek

De werken moesten in die roes van euforie vlug kunnen starten, doch het ontwerp van Langerock was niet alleen te duur, maar inmiddels ook esthetisch achterhaald. Het was uitkijken naar een nieuw ontwerp.

De Gentse Albert Van Huffel (1877 – 1935) werd eindelijk gekozen omwille van zijn artistieke en vakkundige kennis. Maar een kerk had hij nooit gebouwd en van liturgische vernieuwing had hij bitter weinig gehoord. De Koninklijke Commissie voor Monumenten, die nog met het project Langerock in het hoofd zat, gaf niet haar akkoord en eiste een maquette op schaal 1/40. De maquette, die met de grootste nauwkeurigheid werd uitgevoerd, staat nog steeds te pronken in de Basiliek; want hiermee won Van Huffel de grote architectuurprijs op de 'Exposition Internationale des Arts Décoratifs et Industriels Modernes' in Parijs en daarmee was het verzet ook gebroken.

De tentoonstelling van 1925 te Parijs betekende een feestelijke erkenning van een stroming, van een eigentijdse stijl, die definitief gedoopt werd tot art-deco, ingevolge de kritische beschouwing die Le Corbusier publiceerde in *l'Esprit Nouveau* onder

de titel '1925 Expo Arts Déco'.

Van Huffel stierf echter op 17 maart 1935, twee maanden voordat kardinaal Van Roey op 26 mei 1935 de apsis inwijdde en aldus voor de cultus openstelde.

De inwijding van 1951: getuigenis van katholieke ijver in België

De inwijding van 1951, toen de grote beuk afgewerkt was, oversteeg veruit de feestviering van 1935 en werd gespreid over twee dagen, 13 en 14 oktober. Het was het hoogtepunt in het leven van kardinaal Van Roey, die erin geslaagd was de gehele Belgische katholieke wereld in eenzelfde geestdrift op de been te brengen. Alle jeugdbewegingen en de gehele kerkelijke hiërarchie waren aanwezig. Alleen de jonge koning Boudewijn was niet aanwezig en liet zich vertegenwoordigen door prins Albert en prinses Charlotte. Het waren heuglijke tijden van een heel andere Kerk dan die van vandaag de dag.

Paus Pius XII kende de Basiliek op 28 januari 1952 de titel van 'Basilica minor' toe. De officiële voltooiing vond plaats op 11 november 1970 met de plechtigheid naar aanleiding van het 25-jarig bisschopsjubileum van kardinaal Suenens.

En nu?

Met kardinaal Suenens en Vaticanum II was de symboliek van het nationaal monument niet meer aan de orde en de dankbetuiging aan het H. Hart vergeten. In 1979 aan het einde van zijn ambtstermijn was de 'puinhoop' die kardinaal Suenens had achterlaten enorm. De ratten en de muizen vierden feest in de Basiliek.

Met kardinaal Danneels heeft de Basiliek een zeker liturgisch leven hervat en opnieuw toerisme aangetrokken om te overleven. De voortdurende aanbidding van het Heilig Sacrament heeft er onlangs weer plaatsgevonden. De Basiliek was én is zeker een bron van genade voor ons land.

De dankbetuiging tot het Heilig Hart van 1919 is door bijna iedereen vergeten. Helaas is de ijver van de inauguratie van 1951, die onze grootouders hebben gekend, in België evenzeer verdwenen. Maar dit kolossale monument blijft staan en is een getuigenis. Het is een teken van dankbetuiging en liefde van het Belgische volk tot het Heilig Hart. Tot het Hart van Jezus dat voor ons bloedde.

Vertel het verhaal van de Basiliek, terwijl u er met uw kinderen langskomt.

Als het gisteren mogelijk was, kan het vandaag ook:

Heilig Hart van Jezus, bescherm ons land, geef ons het geloof terug.

**Allerheiligst Hart van Jezus,
stort overvloedig uw zegeningen
uit over de heilige Kerk, geef aan de
rechtvaardigen de eindvolharding,
bekeer de zondaars,
verlicht de ongelovigen,
zegen onze bloedverwanten,
vrienden en weldoeners,
sta de stervenden bij,
bevrijd de zielen van het vagevuur,
en strek over alle harten
de zachte heerschappij
van uw liefde uit. Amen.**

- J. Vandenbreeden – R.M. De Puydt, *Basiliek Koekelberg: art-decomonument* (Lannoo, 2005).
- P. Rome, *De basiliek van Koekelberg: hoe België zijn nationaal heiligdom heeft verwezenlijkt* (A. Boschmans, 1953).
- F. Desmet, *Le Cardinal Mercier (1851-1926)* (Éditions Louis Desmet-Verteneuil, 1927).
- N.N., *Hoog de harten. Gebedenboek. Zangboek* (Secretariaat voor de Bonden van het Heilig Hart, 1947°).
- Card. D.-J. Mercier, *Oeuvres pastorales. Actes-Allocutions-Lettres. Tome VI* (A. Dewit, 1926).
- Akte van toewijding tot het H. Hart uit de archieven van Vzw Vrienden van de Basiliek.

Aartsbisschop Viganò wijst op de conciliaire oorzaken van de crisis

Mgr. Carlo Maria Viganò (2 juni 2020, bron: FSSPX.NEWS)

Naar aanleiding van de coronapandemie gaf Aartsbisschop Viganò, voormalig apostolisch nuntius in de Verenigde Staten, verschillende interviews, waarbij hij niet aarzelde om de conciliaire fouten in twijfel te trekken, zoals hij al enkele maanden moedig heeft gedaan. De Roomse prelaat wijst niet alleen op de dramatische gevolgen ervan, maar ook op de oorzaken van de crisis in de Kerk. Voorts hekelt hij het oecumene, de nieuwe liturgie, het binnenlaten van de wereld in de Kerk en de bisschoppelijke collegialiteit.

De oecumene behaagt God niet

Tijdens een interview met Vaticaankenner Aldo Maria Valli op 7 april 2020 verzette Mgr. Viganò zich tegen de door het Tweede Vaticaanse Concilie gepropageerde oecumene: “Als deze oneerbiedigheid — van de Paus, die de titel van Onze-Lieve-Vrouw als Medeverlosseres op 12 december 2019 als ‘onzin’ beschouwt — voortkomt uit de wens om de ketters te behagen, is het een verzwarende omstandigheid, maar geen excuus. Als de oecumene het onteren van de Heilige Maagd en het verzwijgen van de katholieke waarheden inhoudt om diegenen die het verkeerd voor hebben te behagen, zou ik zelfs zeggen dat dit nog meer aantoonde dat oecumene God niet behaagt.”

“Er is nog een aspect dat ik wil benadrukken. De ontkenning van dogma's en theologische waarheden, zelfs deze die niet plechtig zijn gedefinieerd, heeft een zeer destructief gevolg. Want van de Waarheid — die God zelf is — kunnen niet bepaalde delen opgeofferd worden. Als men raakt aan een ogenschijnlijk marginaal dogma in verhouding tot Drievuldigheids- of christologische dogma's, tast men de volledige leerstellige constructie aan. En tevens herinner ik eraan dat we, naast de verschrikkingen van het vermengen van Mariale tradities — op 12 december noemde de Paus de Maagd Maria ook een ‘samenraapsel’ —, ook misvattingen hoorden over de Godheid van Christus zelf. Dit werd stiekem geïnsinueerd

Mgr. Carlo Maria Viganò

in interviews aan een beruchte antikatholieke krant (met Eugenio Scalfari, oprichter van *La Repubblica*)”.

“Wat de vervloekte Pachamama betreft, is het duidelijk dat er een geleidelijke vervanging van de Moeder Gods door Moeder Aarde bezig is uit onderdanigheid voor de mondialistische en ecologische religie. Wij moeten hun ten stelligste aanraden om heel voorzichtig te zijn bij het bespotten van de Heilige Maagd: de beledigingen die Onze-Lieve-Heer vergeeft wanneer ze Hem betreffen, vergeeft Hij niet als ze gericht zijn tegen Zijn Allerheiligste Moeder”.

In hetzelfde interview wijst aartsbisschop Viganò de nieuwe liturgie en de handcommunie af: “We moeten tevens begrijpen dat het ontberen van de Sacramenten en van de Heilige Mis over de hele wereld een bijkomende straf is voor onze ontrouw,

voor heiligschennissen die dagelijks in onze kerken door de onverschilligheid van zovele dienaren Gods begaan worden, voor de ontheiliging als gevolg van de handcommunie, voor het gebrek aan eerbied bij de erediensten. De serene en zuivere stem van de liturgie is vervangen door vulgair en godslasterlijk geschreeuw. Hoe kunnen we verwachten dat ons gebed welgevallig zal zijn in de Hemel?”

Het derde geheim van Fatima betreft de afvalligheid van dienaren van de Kerk

Op 21 april gaf Mgr. Viganò een interview aan de Portugese website *Dies Irae*, waarin hij sprak over het derde geheim van Fatima. Hij bracht dit in verband met het Tweede Vaticaans Concilie: “Diegenen die het derde geheim lazen, verklaarden nadrukkelijk dat dit gaat over de afvalligheid van de dienaren van de Kerk, die precies in het begin van de jaren ‘60 begon en heden zo’n verregaand stadium heeft bereikt dat het kan worden opgemerkt door lekenwaarnemers. Deze bijna obsessieve nadruk op onderwerpen die de Kerk altijd heeft veroordeeld, zoals relativisme en religieus indifferentisme, valse oecumene, Malthusiaans ecologisme, homoketterij en immigratie — die vermeld worden in de Verklaring van Abu Dhabi — is de vervulling van een plan, dat meer dan twee eeuwen geleden door geheime sekten werd bedacht.”

Gevraagd naar de recente oprichting van een commissie om de kwestie van vrouwelijke diakens te bestuderen, antwoordde Mgr. Viganò: “De heilige wijdingen kunnen niet en nooit in hun essentie worden veranderd. Aanvallen op het priesterschap hebben altijd centraal gestaan bij kettters en bij hun inspiratiebronnen. En dat is ook heel begrijpelijk: het priesterschap schaden betekent de Heilige Mis en de Heilige Eucharistie vernietigen, evenals de hele sacramentele heilseconomie. Onder de gezworen vijanden van het priesterschap mochten de modernisten natuurlijk niet achterblijven. Zij speculeerden sinds de 19e eeuw op een Kerk óf zonder priesters, óf met priesters én priesteressen. Deze illusies, die werden verwacht door bepaalde vertegenwoordigers van het modernisme in Frankrijk, kwamen subtiel bovendrijven tijdens het Tweede Vaticaans Concilie met de bedoeling te insinueren dat er een zekere gelijkwaardigheid bestaat tussen het priesterschap, voortkomend uit de heilige wijdingen, en het gemeenschappelijke

priesterschap van de gelovigen, dat voortkomt uit het Doopsel. Het is veelbetekenend dat, juist door in te spelen op dit gewilde misverstand, de hervorming van de liturgie ook werd beïnvloed door de leerstellige fout van *Lumen Gentium*, waardoor de gewijde dienaar herleid werd tot de eenvoudige voorzitter van een bijeenkomst. Integendeel, de priester is een andere Christus, niet door benoeming door het volk, maar door een ontologische éénwording met de Hogepriester, Jezus Christus, die hij moet navolgen door de heiligheid van zijn leven en een absolute toewijding. Dit komt tot uiting in het celibaat.”

En om even te wijzen op een zogenaamd pastoraal opportunisme: “Deze [nieuwe] benadering van de dogma's van de Kerk bevestigt het onmiskenbare feit dat Paus Franciscus de zogenaamde situatietheologie heeft overgenomen. Deze stelt dat theologische begrippen feiten of toevalligheden zijn: de wereld, de natuur, de vrouw, jongeren ... Deze theologie is niet gebaseerd op de onveranderlijke en eeuwige waarheid van God, maar vertrekt integendeel vanuit het idee van een dwingende urgentie van [maatschappelijke] verschijnselen om antwoorden te bieden die voldoen aan de verwachtingen van de hedendaagse wereld.”

Voorts hekelt de voormalige apostolische nuntius de vereenzelving van de Kerk met het hedendaagse mondialisme, dat mogelijk gemaakt werd door het binnenlaten van de moderne wereld zoals bepleit door het Tweede Vaticaans Concilie. Hij ziet aldus dat de huidige Kerk “zichzelf opwerpt als de spirituele arm van de Nieuwe Wereldorde en de verdediger van de universele religie. In die zin moest de conciliaire revolutie in de eerste plaats de erfenis van de Kerk vernietigen, namelijk haar duizendjarige traditie waaruit ze haar eigen vitaliteit en haar autoriteit als het Mystiek Lichaam van Christus putte. In tweede instantie moesten de vertegenwoordigers van de oude hiërarchie geliquideerd worden. Tot slot is de conciliaire revolutie pas onlangs begonnen met zichzelf zonder pretentie te presenteren zoals ze echt is.”

Op de zeer directe vraag: “Welke punten van het Tweede Vaticaans Concilie zou u in twijfel trekken?” antwoordde Mgr. Viganò dat het Concilie eenvoudigweg beter helemaal vergeten kan worden. “Ik denk dat er geen gebrek is aan vooraanstaande persoonlijkheden die de problematische punten van het Concilie beter hebben aangetoond dan ik kan. Sommigen zijn van mening dat het minder ingewikkeld en zeker verstandiger zou zijn om de praktijk van de Kerk en de pausen te volgen zoals

die werd toegepast op de Synode van Pistoia: zelfs daar was er iets goeds, maar de fouten die deze synode handhaafde, werden door iedereen voldoende geacht om deze synode in de vergetelheid te laten verdwijnen.” — *Laten we ons goed voor ogen blijven houden dat de diocesane Synode van Pistoia (1786), waar de Jansenistische en Jozefitische stellingen werden ontwikkeld, het onderwerp was van een nauwkeurige en beargumenteerde veroordeling door Paus Pius VI in de bul ‘Auctorem Fidei’ van 28 augustus 1794.*

Op het einde van het interview geeft de Roomse prelaat de redenen en de middelen om de hoop

te behouden: “De Kerk zal na dit vreselijke en zeer lange Paastriduum weer schitteren met de heerlijkheid van haar Heer. Maar hoewel gebed zeker noodzakelijk is, mogen we niet nalaten de goede strijd te voeren door te getuigen van een moedige strijdbaarheid onder de vlag van Christus’ Kruis. We mogen ons niet laten intimideren! Laten we niet toestaan dat de mond van diegenen die de Waarheid willen verkondigen, wordt gesnoerd onder het mom van tolerantie! Laten we de Heilige Maagd Maria vragen dat onze woorden moedig het Koninkrijk van God en Zijn gerechtigheid verkondigen.”

In memoriam E.H. Daniel Van Namen

Geboren en gedoopt in Basse-Wavre op 30 mei 1933
Priester gewijd op 1 september 1957 te Mechelen
Overleden in Brussel op 16 mei 2020

Eerwaarde Heer Daniel Van Namen was een priester uit een andere tijd.

Gedesilluseerd door de staat van de Kerk na Vaticanum II, vroeg hij zelf op 60-jarige leeftijd om vervroegd pensioen. De volgende dag hervatte hij de opdraging van de traditionele Mis, in het huis van zijn ouders, helemaal alleen. Zelfs om 6.00 uur mocht hij de Mis van alle tijden niet opdragen in de kerk van Notre-Dame de Basse-Wavre, 200 meter van zijn huis, waar zijn ouders getrouwd waren en waar hij zijn eerste Mis opdroeg. Hij zong elke dag de Mis met zijn oude Solesmes-cassettes. Zijn altaar was een oude dressoir in een slaapkamer op de bovenverdieping. Het was bijna 30 jaar geleden!

In 1999 kwam hij naar de priorij van de FSSPX in Brussel om zich voor te bereiden op zijn begrafenis, want “ik ga sterven, ik heb niets meer te doen op deze aarde”, zei hij tegen de priester die hem had ontvangen. En toch zal hij nog meer dan twintig jaar leven en regelmatig de Mis opdragen in onze kapel van de FSSPX in Namen (Namen omdat hij toen bang was om de traditionele Mis in zijn bisdom Mechelen op te dragen en zijn pensioen te verliezen). Daarna ging hij dikwijls naar de Sint-Jozefskerk, vooral als biechtvader, en ook naar Bierbeek.

Hij vertrok zoals hij geleefd had, discreet.
Bedankt voor alles, Eerwaarde Van Namen! Bedankt voor uw priesterlijk voorbeeld.

E.H. Daniel Van Namen in de Hemelstraat (2009).

DATUM	ACTIVITEIT	MEDEDELING
20-25 juli	Geestelijke Oefeningen (gemengd)	Te Antwerpen Info & inschrijvingen: hemelstraat.info@fsspx.be
26-30 juli	Fietstocht naar Echternach	Voor jongens vanaf 13 jaar Info & inschrijvingen: br.renemaria@fsspx.be
2-11 augustus	EK-kamp te Boxtel (NL)	Voor jongens en meisjes tussen 6 en 16 jaar Info & inschrijvingen: m.declercq@fsspx.be
29-30 augustus	Bedevaart Gorcum-Brielen (NL)	Info & inschrijvingen: hemelstraat.info@fsspx.be
7-12 september	Mariale retraite (gemengd)	Te Antwerpen
12-17 oktober	Geestelijke Oefeningen (dames)	Info & inschrijvingen: hemelstraat.info@fsspx.be
24-26 oktober	Gouden Jubileum FSSPX te Lourdes	Info & inschrijvingen: hemelstraat.info@fsspx.be

Eerste Professie

3 mei 2020, Göffingen

Op 3 mei was het eindelijk zover en mocht ik, Zuster Maria Lidwina (Marieke Oude Elferink), mijn eerste geloften afleggen bij de Zusters van de Priesterbroederschap Sint-Pius X.

De H. Mis werd opgedragen door Pater Pfluger en geassisteerd door P. Dickele en P. Kampmann. Tijdens de Hoogmis ontving Zr. Maria Valeria het habijt en mochten Zr. Marie Aurelia en ik onze geloften afleggen. Bij het offertorium kwamen wij in het koor om voor het geopende tabernakel de armoede, kuisheid en gehoorzaamheid te beloven. Daarna ontvingen we uit de handen van de priester de zwarte sluier (teken van verachting van de wereld), de ring (teken van trouw) en een kruis (het fundament van ons geloof) als bescherming voor onheil en teken van eeuwige zege.

Alles vond plaats in een familiale sfeer in onze kleine kloosterkapel.

Nu zijn er dus twee zusters meer om het apostolaat en het werk van de priesters te ondersteunen, niet enkel door het werk maar ook door ons gebed. En op die manier hoop ik dat ik ook voor Antwerpen nog iets kan betekenen.

Met dank voor al uw gebed tijdens mijn noviciaat.
Zr. Maria Lidwina

Zuster Maria Lidwina

De Zalige Anna van Sint-Bartholomeus

Bevrijdster van Antwerpen

Door Br. René Maria

Op 7 juni vieren we in het bisdom Antwerpen het feest van de Zalige Anna van Sint-Bartholomeus. Wie was deze Karmelietes en waarom wordt zij de bevrijdster van Antwerpen genoemd?

Anna Garcia wordt geboren in het jaar 1549 te Almendral de la Cañada in Spanje. Haar ouders zijn heel godvruchtige mensen, die samen met hun kinderen dagelijks naar de H. Mis gaan en een diep medelijden met de armen hebben. Zij vreest de goede God te beledigen door een zonde, onthecht zich van het aardse en Jezus verschijnt aan haar wanneer zij de schapen hoedt. Zij wil ondanks de bezwaren van haar familie intreden bij de Karmelietessen, maar wordt ziek. Omdat ze plots geneest in een heiligdom van Sint-Bartholomeus en zo toch kan intreden, zal ze uit dankbaarheid als religieuze Anna van Sint-Bartholomeus heten.

Na het postulaat en streng noviciaat volgt op 15 augustus 1572 de professie, het afleggen van de geloften van gehoorzaamheid, armoede en kuisheid. Zij ondertekent met een kruisje, want zij kan niet schrijven. Na haar professie verschijnt de Heer opnieuw, maar nu als de Gekruisigde. Hij spreekt haar over zijn dorst naar zielen.

De H. Theresia van Avila sticht veel nieuwe kloosters voor de Ongeschoeide Karmelietessen in Spanje. Bij een val van een trap in 1577 breekt zij haar linkerarm, die nooit meer volledig herstelt. Vanaf dan verzorgt Anna van St.-Bartholomeus haar. Zij houdt van haar, omdat zij merkt hoezeer het hart van Theresia verenigd blijft met Jezus.

Theresia krijgt echter alsmaar meer te lijden onder de ziekte. In 1582 is de Madre in Alba de Tormes, haar lichaam is gebroken van uitputting en ze heeft niet meer lang te leven. Anna zegt: "Moeder, neem mij mee (naar de hemel)." Theresia zegt dan: "Ik moet u niet meenemen. Het is nodig dat gij leeft en doet wat ik nog te doen had." De H. Theresia van

Avila sterft in de armen van Anna.

Anna van St.-Bartholomeus wordt naar het klooster van Madrid gestuurd om een oplossing te zoeken voor moeilijkheden, zij helpt ook bij een nieuwe kloosterstichting in Spanje. Jezus bereidt haar voor om buiten Spanje te gaan: "Hij toonde mij Frankrijk alsof ik er aanwezig was en de miljoenen zielen die door de ketterijen verloren gingen. Dit duurde geen ogenblik. Wanneer het langer had geduurd, voelde ik dat mijn leven zou geëindigd zijn." Het aantal protestantse Hugenoten (aanhangers van het calvinisme, de Franse vorm van het protestantisme) neemt er in die tijd snel toe. Men doet beroep op de Karmelieten. Anna vertrekt met vijf andere Karmelietessen en sticht een nieuwe Karmel in Pontoise, daarna is zij priorin in Parijs, en sticht een klooster in Tours. Zij slaagt erin haar geestdrift voor de Theresiaanse Karmel door te geven en ze wint de harten door haar minzaamheid, ootmoed, geduld en gezond oordeel.

Daarna gaat ze naar Antwerpen. De Heer moedigt haar aan na de Communie: "Wees moedig, ge zult zien dat deze stichting een laaiende toorts zal zijn, die licht zal geven aan heel dit land." Zij zegt: "Daardoor scheidte ik moed om mijn kruis te dragen."

Op 6 november 1612 komt ze naar Antwerpen. Zij heeft van Theresia van Avila geleerd hoe ze te werk moet gaan bij kloosterstichtingen. 's Avonds laat vertrekken ze met een huifkar en stoppen ze rond middernacht, wanneer ze nog ver voor Antwerpen zijn. Dan stappen de zusters uit en gaan te voet verder om geen geluid te maken. Terwijl het nog donker is, betrekken zij het huis van de studenten in

Zijkant van de reliekschijn van de Z. Anna van St.-Bartholomeus in de Karmel te Antwerpen.

de stad om de volgende ochtend al de H. Mis bij te wonen.

Hierover schrijft zij: “Ik ben ervan overtuigd dat onze Heilige zelf (H. Theresia van Avila) dit klooster bestuurt en dat zij er met bijzondere zorg over waakt, samen met O.L. Heer, zoals blijkt uit verschillende ervaringen die ik heb opgedaan. Toen we hier aankwamen, bezaten we niet meer dan 50 florijnen die men ons in leen gegeven had. De paters van de Sociëteit van Jezus gaven ons het nodige om bij ons de eerste Mis te lezen, want wij hadden hoegenaamd niets. Daarbij waren de magistraten ons niet genegen. Ze waren van plan ons de stad uit te sturen. Maar God heeft al die moeilijkheden uit de weg geruimd ...”

Inderdaad, iets later gaan ze in de velden tussen de stad en de citadel in de Rosier (nu een straat in Antwerpen) hun nieuw klooster bouwen. De vrome aartshertogen Albrecht en Isabella helpen en komen de eerste steen leggen. Vanuit ‘deze laaiende toorts’, de Karmel van Antwerpen, stuurt Anna van St. Bartholomeus haar dochters uit om stichtingen te doen in Doornik (1614), Mechelen (1616), Nancy (1618), Valenciennes (1618), Gent (1622), Douai (1625) en Brugge (1626).

Wanneer de strijd tussen het protestantse Noorden en de Spaanse troepen in het katholieke Zuiden weer oplaait, probeert prins Maurits van Nassau Antwerpen te veroveren. In 1622 komen de protestanten met schepen aan om de stad aan te vallen. Anna van St.-Bartholomeus wordt ’s nachts gewekt en ze hoort dat ze moet gaan bidden. Ze bidt tot ’s morgens met opgeheven armen. Die

nacht stormt het zo hard op de Schelde dat de schepen van de overvallers in de Schelde allemaal vergaan. Wanneer Maurits in 1624 nog eens met duizend ruiters en vierduizend musketiers aanvalt, maar dan op de citadel, wordt ze gewekt door geschreeuw en de noodklok. Zij gaat met de zusters voor het H. Sacrament bidden en de aanvallers worden teruggeslagen.

Haar geestelijke tussenkomst blijft niet geheim en zij krijgt de eretitel ‘Bevrijdster van Antwerpen’.

In 1624 wordt ze ziek. Ze sterft op zondag 7 juni 1626, op het feest van de H. Drievuldigheid.

In 1917 wordt Anna van Sint-Bartholomeus zaligverklaard. In de kerk aan de Rosier ligt haar relikwie in een prachtig schrijn. Een van haar vingers is niet vergaan en wordt in een kleine reliekhouder bewaard. Men kan ook haar mantel laten opleggen.

Laten wij tot haar bidden dat zij deze stad en ons land verder beschermt door haar machtige gebeden!

Meer informatie over de Z. Anna van Sint-Bartholomeus kunt u op ons [YouTube-kanaal FSSPX Antwerpen](#) vinden.

- P. De Bois, *Anna van St.-Bartholomeus, Autobiografie Manuscript A* (Carmelitana, 1989).
- *Als een laaiende toorts. Een boek over de zalige Anna en haar Karmelklooster te Antwerpen* (Zusters Karmelietessen, 1976).
- J. De Winter, *Zalige Moeder Anna van Sint-Bartholomeüs en haar klooster in* (Antwerpen, 2007).

Nieuwe mistijden &
aanbidding tijdens de week

H. MIS

ZON- EN FEESTDAGEN

7.30 u. – 10 u.

.....

MA, DI, DO, VR: **18.30 u.**

WO: **7.30 u.** ZA: **10.00 u.**

.....

AANBIDDING

MA, DI, DO, VR:

17 u. – 18.30 u.

.....

BIECHTGELEGENHEID AANBELLEN

.....

KAPEL VAN HET
ALLERHEILIGSTE SACRAMENT

HEMELSTRAAT 21, ANTWERPEN

hemelstraat.info@fsspx.be

03 229 01 80

FSSPX in de Benelux

1. Antwerpen Priorij van het Allerheiligste Sacrament

Hemelstraat 23, 2018 Antwerpen
Tel. : +32 (0)3 229 01 80
e-mail: hemelstraat.info@fsspx.be

Zon- en feestdagen
Gelezen H. Mis 7.30 u.
Hoogmis 10.00 u.

Weekdagen
Ma, Di, Do, Vr 18.30 u.
Wo 7.30 u.
Za 10.00 u.

Aanbedding Ma, Di, Do, Vr 17.00 - 18.30 u.

2. Gent Sint-Amanduskapel

Kortrijksesteenweg 139, 9000 Gent
Tel. : +32 (0)3 229 01 80
e-mail: hemelstraat.info@fsspx.be

Zon- en feestdagen
Hoogmis (tot midden augustus) 17.00 u.

3. Brussel Christus Koning Priorij

Eendrachtstraat 37, 1050 Brussel
Tel. : +32 (0)2 550 00 20

Zon- en feestdagen
Gelezen H. Mis 18.30 u.

Weekdagen
Gelezen H. Mis 7.15 u.
Donderdag 8.25 u.

4. Brussel St. Jozefkerk

Square Frère Orban 1040 Brussel
Tel. : +32 (0)2 550 00 20
e-mail: bruxelles.stjoseph@fsspx.be

Zon- en feestdagen:
Gelezen H. Mis 8.00 u.
Hoogmis 10.00 u.

Weekdagen
Gelezen H. Mis 18.00 u.

5. Namen Kapel Saint-Aubain

Rue Delvaux 8, 5000 Namur
Tel. : +32 (0)2 550 00 20

Zon- en feestdagen
Hoogmis 10.30 u.

Weekdagen
Zaterdag 10.00 u.

6. Quiévrain Carmel du Sacré-Coeur

Rue des Wagnons 16, 7380 Quiévrain
Tel. : +32 (0)65 45 81 65

Zon- en feestdagen
Hoogmis 10.00 u.

Weekdagen
Gelezen H. Mis 8.00 u.

7. Steffeshausen Heilig Hartkerk

Steffeshausen 5, 4790 Burg Reuland
Tel. : +32 (0)80 46 00 13

Zon- en feestdagen
Hoogmis 9.30 u.

8. Gerwen Priorij St. Clemens

Heuvel 23, 5674 RR Nuenen -Gerwen
Tel. : +31 (0)40 283 45 05

Zon- en feestdagen:
Hoogmis 10.30 u.

Weekdagen
Ma, Di, Do 18.30 u.
Wo, Vr 7.15 u.
Za 8.30 u.

9. Leiden Kapel Onze Lieve Vrouw van de Rozenkrans

Sumatrastraat 197, 2315 Leiden
Tel. : +31 (0)40 283 45 05

Zon- en feestdagen
Hoogmis 10.30 u.

Weekdagen
Vr 19.00 u.
Za 9.00 u.

10. Utrecht Sint Willibrordkerk

Minrebroederstraat 21, 3512 GS Utrecht
Tel. : +31 (0)40 283 45 05

Zon- en feestdagen
Hoogmis 10.30 u.

Weekdagen
Vr 19.00 u.
Za 11.00 u.

11. Kerkrade (Duitstalig) Kerk St. Maria ter Engelen

Pannesheiderstraat 71,
6462 EB Bleijerheide/Kerkrade
Tel. : +31 (0)45 567 13 97

Zon- en feestdagen
Hoogmis 9.30 u.

De erediensten worden verzorgd door de priesters van de Priorij
St. Bonifacius
Bottroper Strasse 295, D-45356 Essen
Tel. : +49 (0) 20 166 49 22

12. Luxemburg Kapel Saint Hubert

3316 Bergem
Tél. : +352 (0) 6 21 37 84 14
Tél. : +32 2 550 00 20

Zon- en feestdagen
Hoogmis 17.30 u.

Monstrans
is het mededelingenblad van de
Priesterbroederschap Sint-Pius X,
van de
Priorij van het Allerheiligste Sacrament,
Hemelstraat 23,
2018 Antwerpen.

Verantwoordelijke uitgever
E.H. Joseph Verlinden, Prior

De 'Monstrans' wordt
u thuis opgestuurd,
indien u het ons laat weten.

Om de FSSPX in ANTWERPEN te steunen
IBAN: BE84 4062 0609 1159

Priesterbroederschap Sint-Pius X

F S S P X

De Priesterbroederschap Sint-Pius X (*Fraternitas Sacerdotalis Sancti Pii Decimi* – afgekort: FSSPX) is een internationale priesterbroederschap van bijna 700 priesters, gesticht in 1970 door Mgr. Lefebvre. Haar voornaamste doel is de vorming en ondersteuning van priesters. Zij heeft ook Broeders, Zusters en een Derde Orde voor leken.

Het doel van de Priesterbroederschap Sint-Pius X is het Katholieke geloof te bewaren in haar volheid en zuiverheid, door niets te veranderen, niets toe te voegen of niets weg te nemen van de waarheid, die de Kerk altijd heeft geleerd, en deugden ervan te verspreiden, vooral door het Rooms-Katholieke priesterschap. Een authentiek geestelijk leven, de sacramenten en de traditionele liturgie zijn de voornaamste middelen om de deugd en heiligheid te koesteren, en om het goddelijk leven van de genade tot de zielen te brengen.

De Monstrans probeert een kanaal voor het werk van de Priesterbroederschap Sint-Pius X in Vlaanderen te zijn om zielen te bereiken. We trachten te helpen je geestelijk leven te verdiepen, de geschiedenis van het Christendom te begrijpen, en het koningschap van Christus Koning in de Christelijke samenleving te herstellen in elk aspect.